

1986

№2

СІЧЕНЬ

— Ну що з цим самогонщиком робити! Він і тут пристосувався: із смоли жене!

Житіє святих і нечестивих

— Довелося в казан посадити разом із кріслом — не змогли відірвати від нього.

— Бог любить трійцю.

— А імпорتنі німби в тебе є!

— Добре, що хоч тут нас шанують!

НЕ ПЛАЧ, ПЕТРИКУ!

«Дорога редакція! Звертаюся до тебе від імені матерів Борщівського району, а можливо, і всієї Тернопільської області. Поясни нам, як могло таке трапитися, що в аптеках немає звичайних молочних сосок? От у мене зараз плаче дитина, а я їй не можу дати соски, бо її у нас ніде вдень з вогнем не знайти. Раніше хоч у комплектах продавали разом з присипкою, вазеліном та іншими «навантаженнями». У мене тієї присипки кілограми зібралися. А тепер сосок і в комплектах немає...»

О. СЕМЧИШИН».

«Шановний Перець! Моя донька Оксанка плаче, вимагаючи соску, я її заспокоюю: згадуй мак, та їж так! Оце тільки місяць тому привезла їй з обласного центру чотири соски, що продавалися у комплекті «Дитяча аптечка», і вже всі чотири зіпсувалися. А купити в нас у Вознесенському районі Миколаївської області ніде...»

Т. СКАЧКО».

Не плач, мій маленький! Не плач, мій хлопчику! Ти ж майбутній мужчина, а мужчина не повинен плакати. Чувш? Мужчини ніколи не плачуть. Ти бачив, щоб я, твій батько, колись хоч сльозу пустив? Ну гляньте на нього — аж заходиться! Бідна дитинка! Знаю, знаю, соску хочеш. А де я тобі її в дідька візьму? Немає в аптеках сосок! Не за-во-зи-ли! Ясно тобі? Може, будуть на початку наступного кварталу, а, може, — і в кінці. Точно ніхто не береться сказати. Ну, ну, ну! Не треба рюмсати, мій хороший! Не треба хлипати, мій козаче! Не роби проблем із дрібниць.

Знову завів! Ну, ви бачили щось подібне? Немає в аптекарів сосок — можеш ти це зрозуміти нарешті? І зовсім не тому, що аптекарі такі погані — про нашого Петрика не хочуть думати. Думають вони, замовляють, аптекоуправління наше республіканське благають, аби зайву тисячу сосок їм підкинуло. А де аптекоуправління на всіх напасеться, коли йому «Хімфармторг» потрібної кількості не дає. Аптекоуправління просить у нього на республіку двадцять три мільйони молочних сосок, а одержує лише шістьнадцять. Управління просить чотирнадцять мільйонів «пустушок», а йому занаряджають лише вісім з половиною. Але ж соска — не цукерка, щоб її навіпіл ділити: Петрику половинку, Оксані половинку... Ось тому Оксані й дісталася соска, а Петрикові — ні. Але ж Петрик — мужчина! А мужчины — вони джентльмени, мусять жінкам поступатися, спочатку соскою, а там, дивись, і місцем в автобусі...

Та годі пхикати! Думаєш це так просто — взяв і наштампував сосок потрібну кількість! Це зовсім не так просто, синку. Он київський завод «Червоний гумовик», який єдиний у країні ці соски продукує, — передове підприємство, за всіма показниками передове — і все штампує, штампує, а сосок усе не вистачає і не вистачає. На завод пишуть, на завод телефонують: мовляв, маленькі Петрики і Оксанки плачуть — сосок вимагають! А дяді й тьоті на тому заводі ще дужче стараються, план перевиконують, понад норму тих сосок чимало випускають — та хіба на всіх вас настачишся! Вам одна соска на два тижні, а за нормою вона розрахована аж на два місяці.

Знову ти плакати! Ну, я з тобою згоден — якість у тих сосок шкутильгає. Але ж і виробничники не сидять, склавши руки. Вже от-от на ті соски новий гост з'явиться. Його давно, давно затверджують, і кажуть, що цього року затвердження таки остаточно відбудеться. Тоді і соска стане товща, не так швидко псуватиметься, і форма її поліпшиться.

І ламатися так легко не буде «пустушка». Зараз що: така нівроку дитинка, як ти, лише смикне за кільце — і «пустушки» нема, зламалася «пустушка» — відокремилася від соски те, що виробничники називають фурнітурою. А щоб зламати «пустушку», зроблену за новим гостом, тобі доведеться докласти зусиль у чотири рази більше. Зрозумів?

А якщо зрозумів, то чого ревеш? Навпаки, ти радіти повинен, що через якихось два-три роки матимеш нарешті якісну соску. До речі, до того часу соски почнуть надходити в продаж у красивій упаковці. А не так — навалом, як зараз, наче їх на кілограми продають. Отже, кожні кілька сосок лежатимуть у красивому пакету. І зручно, і гігієнічно! З вісімдесять восьмого року такий от сервіс передбачається. Коли відповідне устаткування завод одержить. А ти плачеш! Радіти мусиш!

Ну от, знову зайшовся. І в кого ти пішов такий тонкосльозий, такий капризний? У нашу маму, звичайно. Така ж нетерпелива. Заманулося купити їй, скажімо, пальто — і хоч з-під землі діставай. Я їй кажу: почекай кілька сезонів, поки наш будинок моделей у виробництво останній крик моди впровадить, а вона і слухати не хоче. І ти от такий самий. Давай йому зараз соску — і все! А воно почекай трохи треба. От Микола Михайлович Кравець теж так каже, директор заводу «Червоний гумовик». Він хоч і недавно прийшов на підприємство, але уже впритул зайнявся цим питанням. Бо теж любить дітей, але чудово розуміє: самої любові мало, аби шість заводських ліній, котрі виготовляють соски, раптом збільшили потужності. Для цього треба багато зусиль. Наприклад, модернізувати устаткування — оновити лінії, замовити нове оснащення для виготовлення форм. А коли все це буде зроблено, виробництво сосок збільшиться аж на сімдесят сім мільйонів у рік. Уловлюєш, синку? За якихось чотирьох років...

Чувш?... Заснув! Нарешті заспокоївся. А мати казала — без соски не засне! Ну, спи, спи, синку. Бач, як спить красиво — палець уві сні смочке! А чи не отак, цікаво, народжуються проблеми, висмоктані з пальця? Коли плануючі, фондуючі та інші, регулюючи подібні справи дяді й тьоті, не можуть вчасно та по-діловому вирішити питання. А чекають, поки якась звичайнісінька соска перетвориться на дефіцит, на проблему.

Монолог батька записав
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Телеграфне
агентство
ПЕРЕЦЯ

ЗА КУРЯЧИМ РОЗПОРЯДКОМ

живуть мешканці села Кукавки Могилів-Подільського району: як тільки починає сутеніти, вони одразу вкладаються спати.

Наш вінницький кореспондент передає, що такий розпорядок увійшов у звичку після того, як у минулому році працівники району електричних мереж полагодили сільську електролінію, підключивши оселі колгоспників так, що увечері лампочки ледь жевріють. Не кажучи вже про різну електропобутову техніку, якою користуватися неможливо.

ВТЕКЛА НОРКА

Наш кіровоградський кореспондент передає із м. Знам'янки: незвичайна подія трапилася у місцевому райпобуткомбінаті. З побутокмбінату втекла голуба норка. Втекла прямо із... зимового пальта, котре громадянка Боса Н. К. здала до хімчистки. Принаймні, іншої версії працівники сфери послуг придумати не змогли, коли повернули замовниці її пальто без коміра.

ТРАДИЦІЙНА ЗУСТРІЧ

МИКОЛАЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). У Широкотанівці Веселинівського району відбулася традиційна зустріч жителів села з начальником СМУ-5 тресту «Укргазбуд» І. П. Костиним. Іван Павлович, як завжди, докладно виклав причини, з яких досі не завершено газифікацію села, пообіцяв вжити рішучих заходів.

«До наступної зустрічі!», — сказав він на прощання.

ОСТАННЄ ПОПЕРЕДЖЕННЯ

УСМІШКА

— Заходь, заходь, товаришу Мицику. Викликав. Давно збирався поговорити з тобою, та все якось ніколи, поточні справи заїдають. Скажи, що мені з тобою робити? Скільки можна тебе вчити і виховувати? Всі умови створили, на посаду старшого інженера призначили, хоч досвіду у тебе, як кіт наплакав. Думали, щось путнє вийде. І помилилися. На роботу систематично запізнюєшся. Працюєш, як мокро горить. А вчора навіть прогуляв. І це в той час, коли ми боремося, щоб вийти в передові! Занадто далеко зайшов, голубе. Когось іншого давно б уже витурили, а з тобою носимося, як з писаною торбою. Востаннє попереджаю: якщо не кинеш свої дурощі, не підтягнешся з дисципліною і не зміниш свого ставлення до роботи, розпрощаємося з тобою. Сам не підеш,— звільню за статтею. Я не подивлюся, що ти племінник моєї дружини!

Феодосій ЛУЗАН.

— Скільки ж він мені крові попсував, поки прощтовхнув свій винахід!

АЛЕ Я НЕ ПРО ЦЕ...

МОНОЛОГ ОБЕРЕЖНОГО

Кожен чого-небудь боїться. Один — протягів, другий — обидати у їдальні, третій — туристичної подорожі в район Бермудського трикутника, четвертий — забитого м'яча в свої ворота, п'ятий — народного контролю, а шостий — рідної дружини.

Але, незалежно від характеру, всі ми боїмося одного — невиконання плану. Бо в наш час, час прогресивки, тринадцятої зарплати й іншого мате-

ріального стимулювання, між державним планом і особистою кишенею налагодилися найтісніші стосунки.

Але я не про це.

Нам оті матеріальні стимулювання навіть і не сняться. А звідки взятися добрим сном? Наше підприємство уже багато років недолягає, себто недовиконує плану. А хто його буде тягнути, отой план, коли у колективі розплодилось таки багатецько ледарів! В робочу годину

вони б'ють байдики, бо за це ніхто їх не б'є по кишені.

Але я не про це.

Останнім часом наші бракороби почали робити добру справу — сидять, склавши руки, пам'ятаючи, що найбільшу користь бракороб приносить тоді, коли взагалі нічого не робить.

Але я не про це.

Є така прикмета: якщо вам на робочому місці не спиться, то це означає, що начальство не дрімає! А на нашому підприємстві деякі феномени примудряються куняти цілісний день. У них куценька совість, зате

довжелезні руки. Ніщо людське їм не чуже. Якщо, звичайно, його вдається винести.

Але я не про це.

Народна мудрість каже: коли не вистачає розуму, жаліється на склероз. Мене особисто це не стосується. Ось уже кілька років, як відпочиваю по два місяці на рік. Яким побитом? — питаєте. Відповідаю... Коли після місячної відпустки, засмаглий і зміцнілий, мов атлет, я приходжу на роботу, цього ж дня мій начальник відділу відправляється відпочивати в Крим.

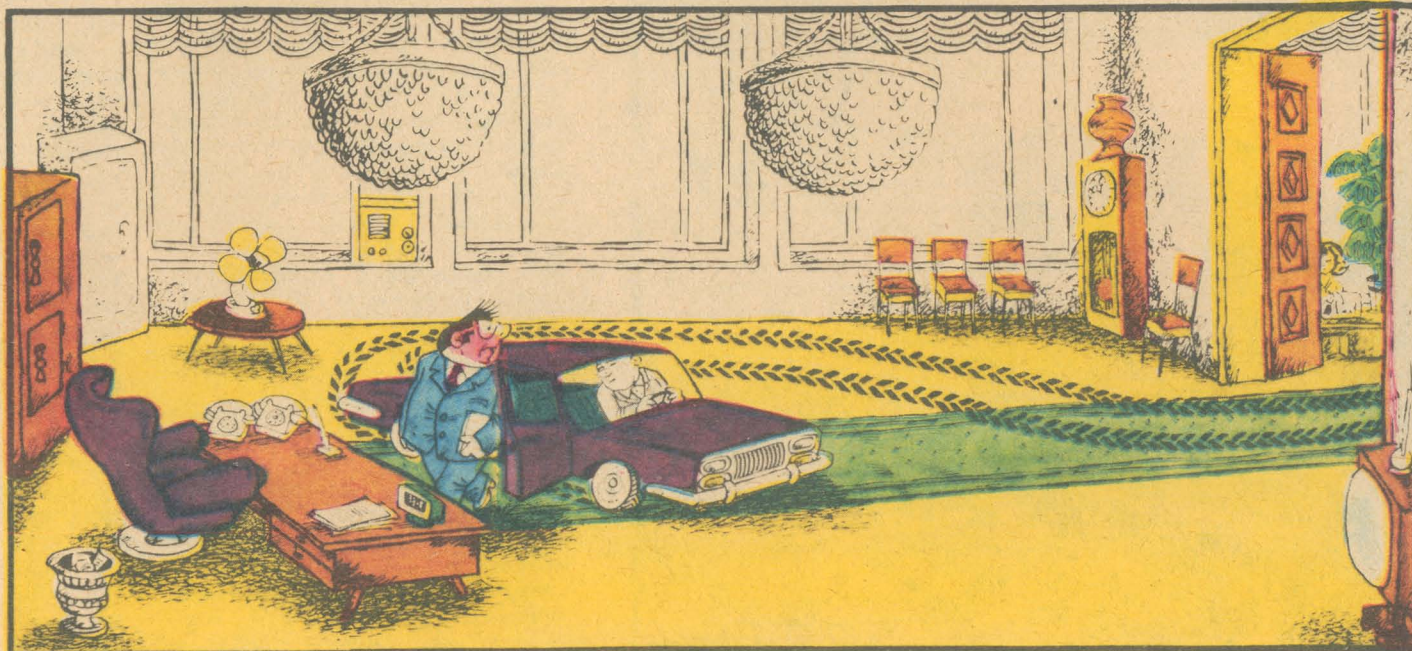
Але я не про це.

Я про те, що кожен чого-небудь та боїться... А я особисто боюсь одного: щоб нашого директора не зняли. Дай боже, йому протриматися на цій посаді ще многая літа!

Степан ГРИЦЕНКО.

Мал. А. ШТАБЕЛЯ

— Далеко не тікай, чекай мене у приймальні.

ЛОГІЧНЕ МИСЛЕННЯ

ВІДЗНАЧАЛЬНИК

Василь уважний до своєї жінки,
Не забував з її життя й сторінки,
Усі події пам'ятав сімейні
І відзначав, як дати ювілейні.
Уже, мабуть, у сотий раз відзначив.
Той день, коли її уперш побачив;
Той день, коли, неначе у романі,
Уперше їй освідчився в коханні
І вона сказала, що він теж їй люб;
Той день, коли узяв із нею шлюб...
Йому потрібні так усі ці дати
Для того, щоб... за комір заливати.

ПРИЧИНА СКРОМНОСТІ

— В нас на заводі оператори були —
На кінострічку Талалайченка зняли!..
— Чому ж нікому він про це не говорив?
Що, не надав такій події значення?!
— Для передачі «Сатиричний об'єктив»
Знімало бракороба телебачення!

Борис МИРОНЕНКО.

ГУМОРЕСКА

— Тато купив Петрикові три цукерки, а мама
на чотири більше. Скільки Петрик отримав
цукерок? Думай, Петрику! Думай, Петрику! —
це мама.

— Маріє, дай спокій хлопцеві хоча б у вихід-
ний. Така чудова погода, а ти його тримаєш
у задушливій хаті, — це тато.

— Ще набігається до вечора. А от як у школі
не вмітиме логічно мислити... Ну, ну, Петрику?

— Десять цукерок! — переможно глянув на
матір хлопчик.

Мамине обличчя розпливається від задово-
лення.

— Ах, ти ж мій хороший! Ах, ти ж мій
розумник, іди, мама поцьомає тебе в носик.
По хвили розв'язав логічного мислення
продовжується.

— Мама дала Петрикові сім яблук, а тато на
три менше...

Урок перериває бабуся, яка зайшла провіда-
ти онука:

— Ось тобі, Петрику, горіхів на гостинець.

Поділися з татом і мамою...

— Зараз, — хлопчак зосереджено тре ло-
ба. — Та-ак... Мамі — два горіхи, бабусі — два,
Петрикові — теж два, татові... татові — один.

Мамине обличчя розпливається в посмішці.
Тато ніяково тупить погляд. Бабуся здивовано
зирає на Петрика, а він тим часом продовжує:

— Мамі — один, бабусі — один, Петрико-
ві — один, а татові... татові — нічого.

— Як же це так? — ще дужче дивується
бабуся. — Чого це ти татові — то один, то
жодного?

— Бо татко купив мені лише три цукерки,
а мама — аж сім. Мама дала мені сім яблук,
а тато поспував — на три менше...

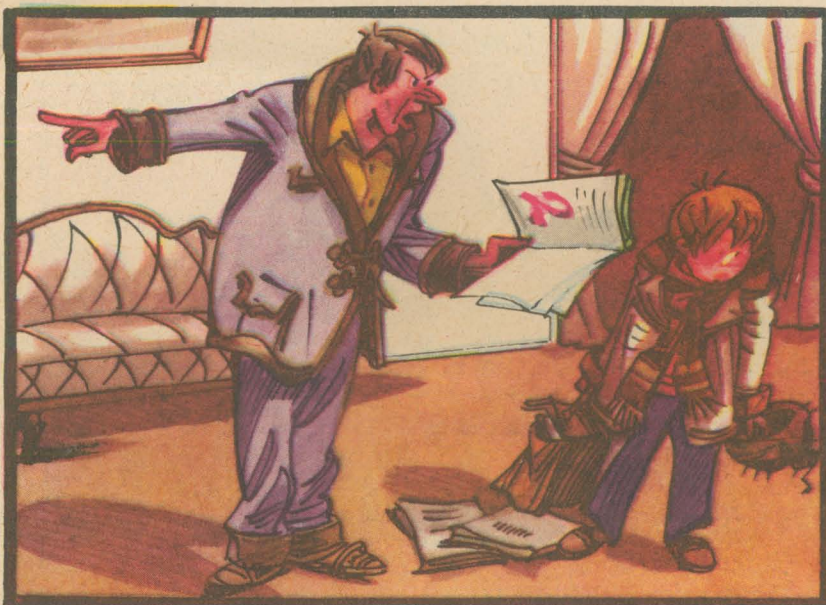
Мама розгублено кліпає очима, а тато, йдучи
на кухню готувати каву, виразно дивиться на
маму.

— Що ж, усе логічно, Маріє. Завтра
розв'язуватиму з Петриком задачу я.

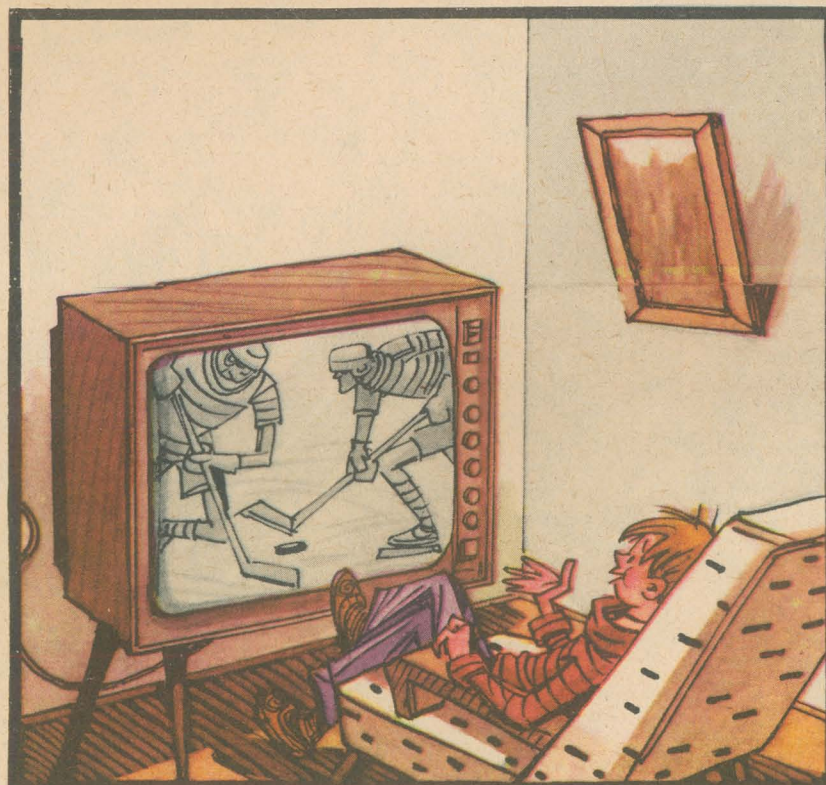
Никанор ДУБИЦЬКИЙ.

с.мт. Муровані Курилівці
Вінницької області.

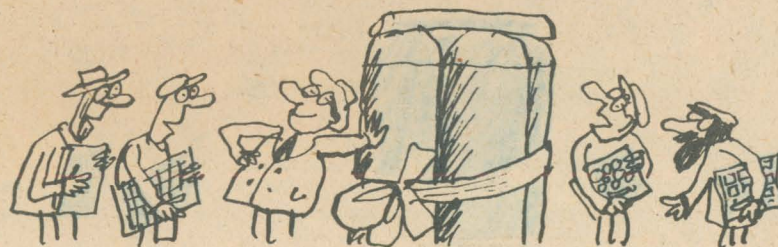
Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Знову двійка?! Марш у куток!..

Колекціонування З РОЗМАХОМ

Останнім часом колекціонерів
розвелось стільки — хоч греблю
ними гати. Один з ніг збивається
у пошуках страшенно дефіцитного
«зеленого Маврикія», інший ночей
не спить, бо все думає, де б його
роздобути мідного п'ятака часів
Навуходоносора. Той консервні но-
жі збирає, іще хтось — гудзики.
А от на Сумщині окремі госпо-
дарські керівники переключилися
з малих форм на вельми об'ємні,
солідніші. Що там ті поштові марки
чи сірникові етикетки. Інше діло —
колекціонувати сільськогоспо-
дарські машини та різне устатку-
вання. Тут справді є на що подиви-
тися. Масштабно, престижно, з
розмахом і, що не кажіть, — не
кожному по зубам. Спасибі, звичай-
но, промисловим підприємствам,
які не шкодують ні сил, ні енергії
і щедро поставляють різноманітну
техніку на село. Не минають, зро-
зуміло, й Сумщини.

Кажуть, що коли в області щось
починають розподіляти між госпо-
дарствами, то такий гармидер
зчиняється, що ой-ой-ой. Візьмемо
хоча б сінажні башти. Крутили їх
свого часу в області і так, і сяк. Та
нарешті зійшлись на тому, що
одержати їх мусять в Охтирському
районі лише два колгоспи: імені
Петровського та імені 60-річчя

Великої Жовтневої соціалістичної
революції. Радості у голів Федора
Спиридоновича Муратова та Івана
Павловича Огреба не було меж.
Адже експонат унікальний. При-
красить будь-яку колекцію.

І от багатотонні споруди, ціна
яким по тридцять з гаком тисяч
карбованців, нарешті прибули.

У колгоспі імені 60-річчя Вели-
кої Жовтневої соціалістичної ре-
волюції унікальному експонату від-
разу виділили найпочесніше міс-
це — якраз навпроти парадних
дверей колгоспної контори, роз-
горнули широку експозицію. Ось
вам оцинковане залізо, ось деч-
ки — цементні блоки, а тутечки —
кріпильне причандалля. Дивіться,
мовляв, людоньки добрі, і у нас
башта є! І люди дивляться. Див-
ляться вже понад десять років на
тисячі колгоспних грошей у вигляді
здоровезної цементно-металевої
гори, котра колись іменувалася
баштою.

Що ж стосується колгоспу імені
Петровського, то й там звалена
край дороги башта не один рік
прикрашала сільський ландшафт.
Аж поки дороженький експонат
перетворився в ніщо. Ще й до
сьогодні ніхто в господарстві до
пуття не скаже, куди ж поділися
механізми, оцинковане залізо і

- Для декого бути у своїй тарілці — це загляда-ти в чужу.
- Часом, щоб не поступитися місцем, дають дорогу.
- Іноді усміхаються лише для того, щоб показати зуби.
- Ніщо не змушує так сушити голову, як підмочена репутація.
- Інколи б'ють не ледачого, а лежачого.
- Не кожен, хто купається у розкошах, виходить з них сухим.
- Не на кожну глибину розумно пірнати з головою.

Леонід СУХОРУКОВ.

ТАКЕ-СЯКЕ

УСМІШКА

А пішло це все від Лукерки. Дуже вже вона любила біля криниці молодіцям розповідати:

— Покришила свіжий бурячок та капусточку, молоденьку картопельку, нарвала укропу, петрушечки, кинула такого-сякого, та такий добрий борщ зварила... Мій Іван аж два полумиски з'їв, ще й добавки попросив.

Слухаючи її, молодіці кивали головами та похихикували проміж себе:

— Мабуть, дуже смачне оте «таке-сяке», принесене Лукерці з радгоспної комори її чоловіком. Отож і не дивно, що з нього добрий борщ був.

Так і пішло з легкої Лукерчиної руки: роздобути такого-сякого.

І було воно різного призначення: таке-сяке для курей, таке-сяке для поросят, таке-сяке для корівки і просто таке-сяке.

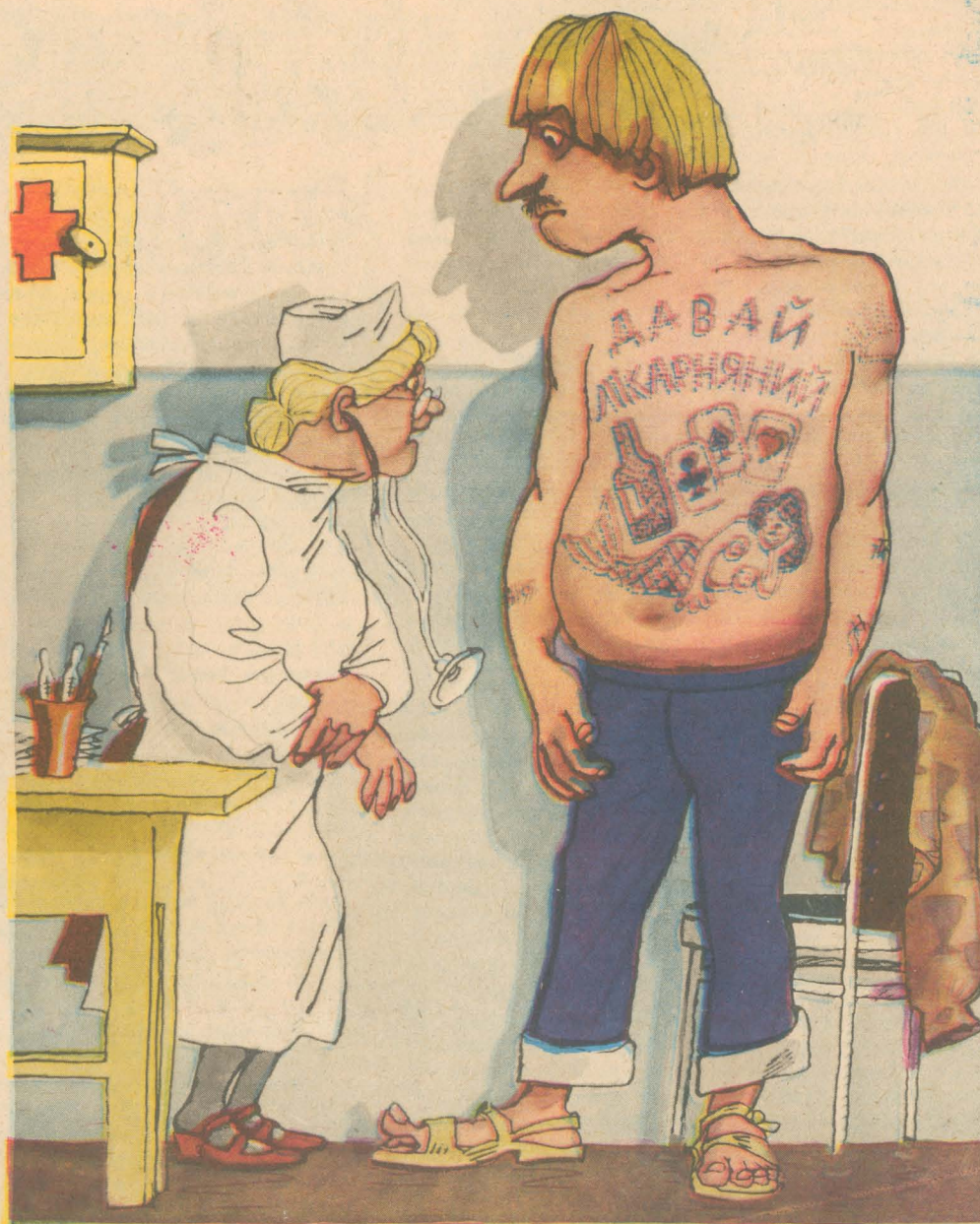
Але щоб за нього судили — такого ще не було! Першим, як і слід було чекати, постраждав Лукерчин Іван.

Мало того, що з комори попросили, конфіскували «Жигулі», — ще й до в'язниці спровадили.

Прийшли любителі такого-сякого. Лише безтурботні молодіці регочуть біля криниці:

— Минулася Лукерці дурничка. Без такого-сякого борщ варить.

Петро ПАНЯНЧУК.

Послухаєш —
Хвороб у нього

тьма:

Бронхіт, коліт...
Лиш совісті нема.

найбільш симпатичні у всій цій конструкції цементні блоки. З деяких доріжки поробили, інші замість бордюрного каменю пішли, а решта... Хто зна, де та решта. Мабуть, сільські колекціонери до своїх приватних колекцій розтягли.

Тільки не подумайте, що на Сумщині лише за баштами гонитва. Техніку теж збирають. Не все підряд, але збирають. Скажімо, голові колгоспу імені Жданова Лебединського району Д. М. Петренку припав до душі зерносушильний комплекс КЗС-40. Вигляд у нього, правда, не такий імпозантний, як у башти, зате ж коштує! Мало не 35 тисяч. Як придбав його колгосп ще на початку 1983 року, так і досі він прикрашає колекцію недіючої колгоспної техніки.

Точнісінько такий же комплекс пощастило роздобути і голові колгоспу «Україна» А. М. Дятленку. Правда, не новенький, не прямі-

сінько із заводського конвеєра, а десь уже із десятих рук. Де тільки той КЗС до цього не колекціонувався, у яких тільки господарствах не валявся роками! То під купою гною, то серед степу широкого... А коли вже від нього залишилися самі ніжки та ріжки, привезли їх та й звалили біля комори колгоспу «Україна». На тому, мабуть, блуканням цього експонату і край прийшов.

А от голова колгоспу імені Ватутіна Білопільського району В. І. Тимченко пишається придбаною ще у 1983 році підстанцією КТП 160/10. Гарна штука. Міцна. Стійко витримує і хурделиці, і відлиги, і спеки, і морозяки. Її б замість старої підстанції встановити, щоб електроенергію до житлових будинків колгоспників подавати. Та як же тоді з колекцією бути? Встановиш — і нема колекції. Це діло тонке!

Кожен колекціонує що може. Голова колгоспу «Жовтень» того ж таки району Борис Петрович Семишкур — так той не нахвалиться на своє надбання — польову доїльну установку. Кажуть, ганявся голова за нею не один рік. А таки пощастило. Того умовив, цього попрохав — і доїльна установка опинилась у колгоспі. Старі люди пригадують, що сталося це десь іще на початку сімдесятих років. Саме тоді й притарбанили до села здоровезні ящики і скинули їх у кутку господарського двору.

З якої вже деревини ті ящики було зроблено, невідомо. Швидше, що з баобаба чи залізного дерева. Не інакше. Якось там сосна за ті 10—15 років давно б уже на порох перетліла. А ці ще нічого. Тримаються. Що там, правда, у самих ящиках діється — ніхто не знає. Бо з тих незапам'ятних часів ніхто у них і не зазірав.

— Хе! Що там якась доїльна установка. Та ще й польова. Пусте, — зневажливо пхикають у колгоспі «Заповіті Ілліча», де головує Микола Тимофійович Любас. — От у нас установка, так установка. Дошувальна! Зветься «Волжанка». Лежить чи то з 1975, чи то з 1976 року. Точно й не скажемо. Правда, вже трохи обпатрана: двигуни вже — тю-тю, з'єднувальні муфти — гавкнули, перехідним трубам — труба... Але дещо все-таки залишилося. Помилуватися є чим.

Пристрасні, одне слово, колекціонери живуть на Сумщині. Пристрасні й щедрі. Заколекціоновану отаким робом сільськогосподарську техніку тут рахують вже на мільйони карбованців. Правда, коли відверто говорити, то й рахувати особливо нікому. В обласних організаціях розмірковують таким чином: є у колгоспів гроші — нехай купують! А вже що вони з тією технікою діятимуть — діло не наше. Хоч і на сідала для горобців нехай віддають.

І. ЛАГОЗА,
спец. кор. Перця.

Сумська область.

СЛАВА СКАРЖНИКА

Чи ви, шановні читачі, помітили, що останнім часом усе частіше дає себе знати категорія певного роду знаменитостей? Людина наче нічого особливого не зробила, нічим видатним не відзначилась. Вона і не космонавт, і не рекордсмен машинного доіння, і навіть не Алла Пугачова. А слава про цю людину все шириться і шириться. У своїх селах, районах, містах, областях про неї уже знає все населення, навіть діти до шістнадцяти років, яким не дозволяється усе знати.

Хто ж вони такі, ці новоявлені знаменитості? Чим вони займаються, чим здобувають собі славу? А вони — борці. Вони — викривають. Цим і здобувають славу. Та ще і яку! Почувши про такого штатного скаржника, дехто одразу хапається за валідол, інші починають пошепки рахувати до ста, щоб вийти із стресового стану, треті просто стогнуть.

Шофер радгоспу «Бережівський» Рокитнівського району на Ровенщині Ісаак Боковець у жнивну пору прогуляв два дні. За це його звільнили з роботи. Він вирішив, що звільнили неправильно. Це буває. Однак до суду Боковець не звернувся, бо, як я гадаю, чудово розумів, що звільнений на законних підставах. І він почав писати скарги в усі усюди, викривати директора радгоспу: і такий він, мовляв, і сякий. А на кожну скаргу в нас, як відомо, реагують методично і послідовно: скарга — перевірка, друга скарга — друга перевірка, третя — третя... І так — без кінця.

Якусь уже надцятку скаргу Боковця за дорученням редакції перевіряв і я. Спочатку в кількох обласних організаціях вивчив матеріали попередніх перевірок, які свідчили, що Ісаака Семеновича звільнено правильно, а директор, якщо й припустив недовідки, то не такі страшні, за які слід саджати в тюрму чи звільняти з роботи.

А вже після цього виїхав на місце. З обласного центру до Березова добрався понад чотири години, стільки ж — назад. А в самому селі за годину-дві розмов із зацікавленими особами й свідками стало ясно, що мені нічого не залишається, як приєднатися до висновків попередніх перевіряючих.

То навіщо ж, питається, було їхати так далеко? Про це — трохи згодом. А поки що...

Юрій Козій працював не в далекому радгоспі, а в тресті «Західшляхбуд», що в місті Львові. Працював не шофером, а юристом. Але, як і Боковець, вчинив прогул. За що, як і шофер, був звільнений з роботи у повній відповідності з кодексом законів про працю. Це сталося в травні 1984 року. Будучи за освітою юристом, Козій ще швидше за Боковця зкумекав, що його домагання про поновлення на роботі не більш перспективні, як у шофера. Тому він одразу почав обстрілювати листами-скаргами різні інстанції, переносючи вогонь з однієї на іншу. Стріляв і залпом: у кілька інстанцій водночас. У листах він вимагав усього лиш: 1) зняти керуючого трестом з роботи, 2) виключити його з партії, 3) офіційно визнати того ж таки керуючого — а)

наклепником, б) махінатором, в) фальсифікатором.

Як бачите, скромненько, але зі смаком. Юрій Володимирович весь час підкреслює, що він керується лише інтересами держави, бореться за чистоту партійних рядів. Звичайно, якщо при перевірці представники інстанцій принагідно дійдуть висновку, що незаслужено скривдженного Козія слід негайно поновити на роботі й заодно вже виділити йому квартиру, то Юрій Володимирович не заперечуватиме. У чому ж обвинувачує экс-юрисконсульт керуючого?

А дивіться! Керуючий, мовляв, вихваляється, що минулого року продуктивність праці в тресті зросла порівняно з попереднім роком на 11,4 процента. Але ж такого не може бути, бо в 1984 році в тресті мали місце простої — 119 людино-днів, прогули — 249 людино-днів, невиходи через хворобу — 355 людино-днів.

Але усі ці викривальні цифри автор листа, виявляється, списав із звіту самого керуючого трестом, який ні від кого їх не приховував.

І ще Козій повідомляє: трест під керівництвом недолугого керуючого систематично не виконує плану. Що ж, робота тресту і справді залишає бажати кращого. Але ж і цей прикрий факт, виявляється, задовго до зробленого Козієм відкриття вже обговорювали на бюро обкому партії, де, уважно розібравшись у причинах, дійшли висновку, що керуючого нема потреби притягати до криміналу й звільняти з роботи, як того вимагає Козій.

Приблизно на таких самих засадах зроблено й інші викриття колишнього юрисконсульта.

Банально? Звичайно. Однак у діях Козія простежується і дещо оригінальне. Свої відкриття й викриття, супроводжуючи суб'єктивними оцінками й надто емоційними епітетами, він розсилав не лише у вищі інстанції. Аналогічними поштовими листівками він засипав усі підпорядковані тресту управління і організації. Приміром, повідомляє всім, всім, всім чергову сенсацію: «керівник тресту... офіційно визнаний судом наклепник, провокатор, квартирний махінатор, фальсифікатор партійних документів». Не більше, не менше. Але ж ніякий суд, з'ясуємо, такого ніколи не встановлював. Це лише сам Козій у своїй заяві до суду обвинувачував керуючого в цих напівсмертних гріхах. А суд тільки й зробив, що відмовив у порушенні кримінальної справи. Ось на підставі цього экс-юрисконсульт з віртуозною казуїстичністю виводить бажаний йому висновок. І поширює його в численних листівках. До речі, завзятий юрист Козій не вважає це наклепництвом. Дивно, що на Львівщині й досі не знайшлося спеціаліста, який юридично переконливою мовою довів би Ю. Козію, що він помиляється у кваліфікації власних дій.

Слід сказати, що коли Юрій Козій ще працював, то сам зовсім не відзначався юридично зразковою поведінкою. Один лише приклад. У кабінеті керуючого нарада. Козій відчиняє двері й оголошує: «Я їду в таку-то організацію». — «Зачекайте, — каже керуючий, — після наради розберемось». — «А я

не питаю у вас дозволу, я просто доводжу до вашого відома». І — щезає.

Як на мене, то після такого зухвалого вибрику порушник повинен був пропрацювати в тресті рівно стільки часу, скільки треба було для проведення засідання профкому і написання наказу про його звільнення. А Козій після цього працював ще кілька місяців, аж до прогулу. Ось це вже — в умовах посилення боротьби за дисципліну — повністю, гадаю, на совість керуючого.

До речі, я взагалі не збираюся захищати ні пом'янутого спочатку директора радгоспу, ні керуючого трестом. Бо в історіях цих і вони винні. Адже Боковець і раніше поводив себе на роботі так само, але керівник звернув на це увагу лише тоді, коли нахабство водія перейшло всі межі. Козій теж в робочий час часто не бував на службі, інакше він ніяк не міг би працювати водночас ще в кількох місцях за сумісництвом. Але на це дивилися крізь пальці. А зауважили його прогули, коли він зажадав позачергового одержання квартири й, не знайшовши у цьому підтримки керівників, заходився їх викривати.

А ось у тому, що Боковець і Козій стали затятими сутяжниками й кляузниками, винен, зокрема, я. Ну, не тільки я. У цьому ділі в мене є досить співучасників. Поясню.

Адже коли я приїхав у Ровно й ознайомився з матеріалами попередніх перевірок листів Боковця, то відразу стало ясно, що Ісаак Семенович не має рації. І їхати в далекий радгосп, відривати людей від роботи явно ні до чого. Але ж... є завдання редакції, і я вже все одно приїхав на Ровенщину, і головне — сприйняти з молоком журналістської альма-матері аксіома: «за кожним листом стоїть жива людина». Одне слово, поїхав...

А до тресту «Західшляхбуд» і їхати не треба було, він за п'ятнадцять хвилин ходьби від корпункту «Перця». Але ж я відразу, ще по телефону, дізнався, що до мене листи Ю. В. Козія вже перевіряли комісії — міністерства, республіканського галузевого комітету профспілки, обкому, міськкому, райкому партії, обкому профспілки, представники комітетів народного контролю усіх рангів і прокуратор теж усіх рангів, і органів преси, і ще, і ще... Десь понад тридцять комісій було за рік, і жодна не визнала правоти дипломованого юриста. То чи ж варто — думаю тепер — і мені було лізти з перевіркою? Але ж поліз. І собі відривав зайнятих людей від роботи. Бо ж завдання одержав і головне — «за кожним листом...» Так нас привчили...

А вийшло, що і я доклав руку до випещування і розбещування сутяжника й кляузника.

...За своє життя я написав чимало фейлетонів, у яких гаряче виступав за демократію і всіляко гудив бюрократію, яка псує життя хорошим людям. Тепер, признаюся, замислився: чи завжди правильно робив? Чи не забагато ми працюємо на благо кляузника й сутяжника?

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Ровенщина — Львівщина.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Упертюх: з двох зол не хотів вибрати жодного.

● Народився в сорочці з краваткою.

М. ФРЕНКЕЛЬ

● Девіз пліткар: один про всіх!

● Іноді тобі так відкривають очі на правду, що в очах стає темно.

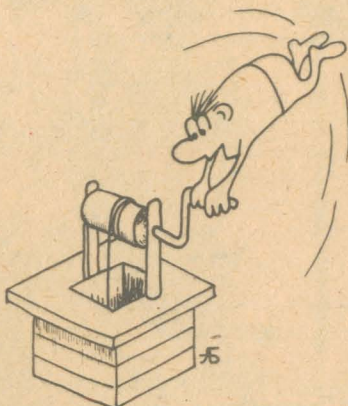
● Поки одні піднімаються службовими сходами, інші випереджають їх у ліфті.

● Іноді важко розрізнити: чи усміхається тобі доля, чи показує зуби?

Юрій БЕРЕЗІН.

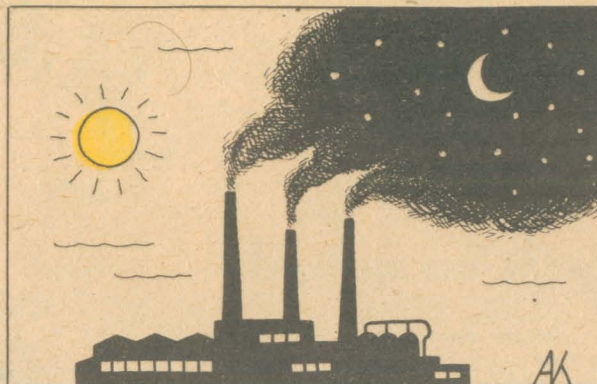

Мал. О. БОБИРЯ

Без слів.

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

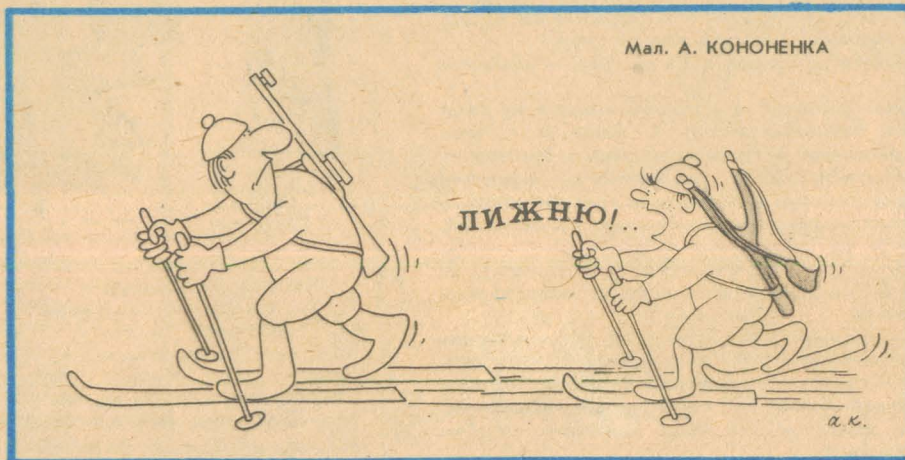
Без слів.

Мал. Н. БОЛБУНОВА

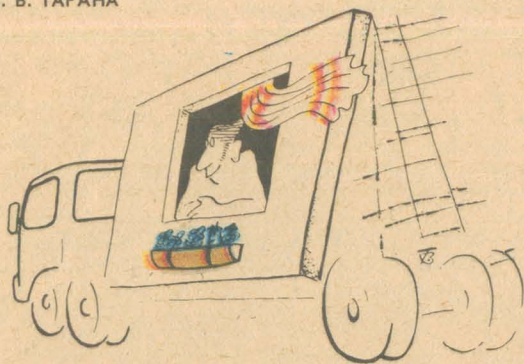

Без слів.

Мал. А. КОНОНЕНКА

Мал. В. ТАРАНА

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. І. ЛОПАТИНА

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Мав Смирнов В. І. природний дар. Умів він добре пускати пил у вічі. А обіймав при цьому солідну посаду заступника голови президії полтавської обласної ради Українського товариства охорони природи. Умів чоловік привертати увагу до своєї особи. Особливо коли створював переможні реліції про успіхи в роботі. На папері виходило все чудово. А на ділі все було інакше. Про це і розповідалося у фейлетоні «Дар для природи» (№ 17 журналу за 1985 рік).

Після виступу Перця заступник голови Полтавського облвиконкому А. І. Тимошенко повідомив, що факти, викладені у фейлетоні, відповідають дійсності. Відзначивши серйозні недоліки в роботі, президія обласної ради Українського товариства охорони природи визнала за недоцільне перебування Смирнова В. І. на його посаді.

ПОБУТОВА ОПЕРАТИВНІСТЬ

Мов до каси по зарплату,
Він влетів до мене в хату.
Дзвінко вигукнув:

«О'кей!

Отже, дивитесь хокей?»

Й, не спиняючись на мить:

«Телевізор не димить?

Турбувать дарма нас звикли —

Значить, знов — фальшивий виклик?...» —

Й щось про совість промовля...

— Ви, пробачте, звідкіля?

«Я із телеательє,
В нас заявка ваша є.

Я до вас приїхав, щоб
Замінити кінескоп!»

— Ви до кого і куди?

«Вулиця Сковороди,
Хата номер тридцять сім,
Герасименко Охрім».

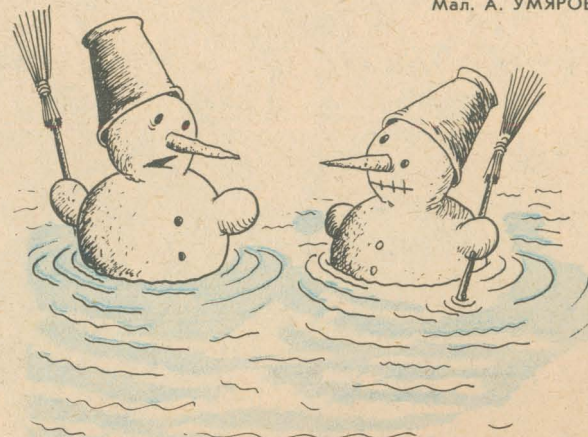
— Герасименко Охрім?

Та ж давно відомо всім:
Не живе тут майже рік!

...Телемайстер рака спік,
Розвернувся і утік.

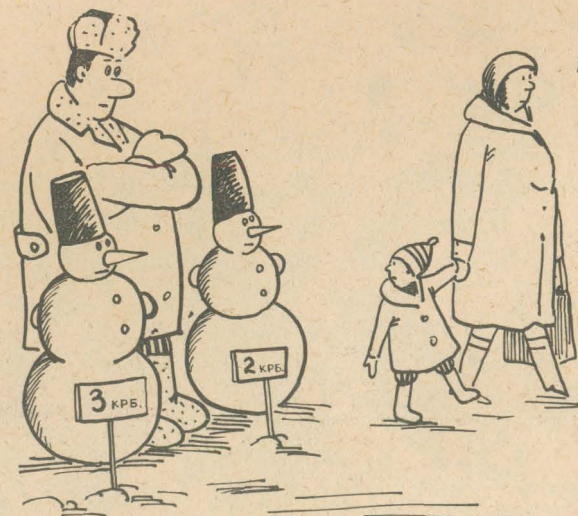
Олексій ДУДНИК.

Мал. А. УМЯРОВА

— Давненько такої зими не було!

Мал. А. УМЯРОВА

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Де ти вештався! Ще й ключі від квартири забрав!

ВАМ ТРЕБА
ЗМІНИТИ
КЛІМАТ!

Мал. Т. ЮНАКА

ПИТАННЯ ВИРІШЕНО?

Таки дочекалися мешканці будинку № 19 по вулиці Жданова в м. Коломиї (Івано-Франківська область) відповіді на свої скарги. В них було прохання до міськвиконкому про перенесення розташованої навколо будинку автомобільної стоянки, яка створює вкрай несприятливі умови для проживання. На початку травня голова виконкому В. П. Ільницький нарешті сповістив радісну новину: «У даний час вирішено питання про перенесення стоянки для автомобілів в інший район міста». Мешканці будинку дуже дякують за «вирішення», але, вибачаючись перед т. Ільницьким за свою настирливість, усе-таки цікавляться: коли ж будуть переведені туди самі автомобілі, які поки що ревуць, як і ревли, попід вікнами будинку?

О. ВОЛЬСЬКИЙ.

ЗАРАДИ ДУШЕВНОГО СПОКОЮ

До чого жорстокі, до чого нещадні люди сидять у керівництві Чернівецької облспоживспілки! Мається на увазі, насамперед, голова правління Всеволод Михайлович Панкратов. Серце кров'ю обливається при самій згадці, як він розправився з головами Хотинської, Вижицької та Новоселицької райспоживспілок Б. Ф. Горбатюком, А. Т. Влалом і С. Ф. Кордуняком.

Хіба ж винні ці троє, що одного дня лихий завіз до їхніх кабінетів представника рембуддільниці тресту «Львівліфт» А. М. Бабича якраз тоді, коли голови правлінь сушили свої голови над тим, як його змонтувати універсальні павільйони для зберігання сільгосппродуктів «Модуль». Власне, мудрували вони, не «як» змонтувати, а кому цю справу доручити — своїм будівельникам чи шукати їх десь в іншому місті.

Оскільки поява Бабича знімала з порядку денного проблему пошуків, сторони вдарили по руках. Цей жест взаєморозуміння — документально оформився у табелі виходу на роботу, згідно з якими Бабич та його підручні

примудрилися відпрацювати по тридцять з лишком годин на добу та ще й справлятися зі своїми обов'язками за основним місцем роботи. Така самовідданість була належно винагороджена. Хотинський голова райспоживспілки Б. Ф. Горбатюк відвалив бригаді 13135 карбованців — на шість з гаком тисяч більше, ніж належало. Не поскупилися і його колеги з Вижиці та Новоселиці.

І от через якісь там кілька десятків тисяч карбованців голова облспоживспілки, недовго думаючи, скопив адміністративну палицю, та як уперічить своїх підлеглих керівників райспоживспілок... доганами. З такого жаху й посивіти недовго. Добре, що хоч над своїм заступником В. К. Мишиним та начальником відділу капітального будівництва С. Г. Вайманом, котрі благословили оте рукостискання, Всеволод Михайлович не позбитувався. Бо що таке десяток-другий кооперативних тисяч у порівнянні з душевним спокоєм марнотратників!

В. ВОВЧЕНКО.

А МИ ПРОСТОЯЛИ

цілу ніч у коридорі купейного вагона. Було це 20 листопада минулого року. Сіли ми у сто тридцять перший поїзд Одеса — Харків на станції Кіровоград і опинилися у не зовсім зручному становищі: з квитками, але без місць. Провідниця четвертого вагона Н. І. Шак, як вона назвалась, не дуже люб'язно порадила чекати висадки пасажирів і пішла спати. А бригадир поїзда Тарасенко заявив: «Не знаю,

де ви купили ці квитки, у мене місць нема».

От ми й чекали. Від першої години ночі до світання. Нарешті у Первотомайську місця звільнилися. Та рано ми раділи. Відпочити так і не вдалося: купейний вагон з липкої руки провідниці перетворився у загальний. Н. Шак прокинулася і стала енергійно «заселяти» купе безбілетними пасажирами.

Отак і дотягли до Одеси. Та ще й із запізненням на дві години.

Р. СМІРНОВА,
І. ВОЛОКИТИНА.

ЦЕРЕМОНІА

ЗАГАДКА БЕЗ ВІДГАДКИ

Пропоную загадку для кмітливих. Від Києва до Харкова залізницею 491 кілометр. Скільки буде кілометрів від Харкова до Києва, якщо їхати тією ж залізницею?

Не поспішайте, не поспішайте, шановні. Подумайте як слід. Найлегше відповісти, що, мовляв, стільки ж.

Я теж, наприклад, був упевнений, що відстань від Харкова до Зачепилівки дорівнює відстані від Зачепилівки до Харкова. І коли дійшов до Харкова поїздом № 6405/6406 за карбованець п'ятдесят п'ять копійок, то, збираючись повернутися назад, подав у віконечко касиріві таку ж суму.

— Давайте ще сорок п'ять копійок, — зажадала вона.

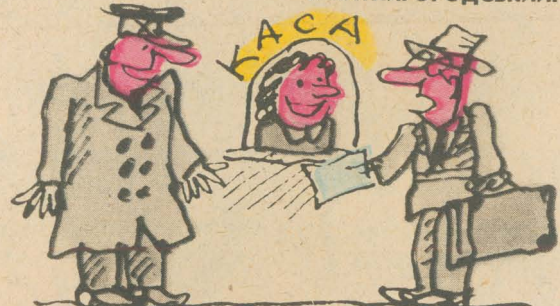
Оскільки дискусія на логічно-математичну тему виявилася безрезультатною, я заплатив стільки, скільки вимагали. А потім звернувся в Управління південної залізниці за роз'ясненням, міркуючи приблизно так: люди там грамотні, з вищою освітою, отож тямлять краще і в математиці, і в логіці. Та, видно, і їм ця загадка виявилася не під силу, бо начальник служби (якої саме — у відповіді за № 1707/429 не сказано) Є. К. Кабанов надіслав мені такого листа:

«Розслідуванням установлено, що продаж квитків на приміський поїзд 6405/6406 проводиться у відповідності з Правилами перевезень пасажирів і багажу по залізницях Союзу РСР і порушень в оформленні проїзних документів з боку квиткових кас не передбачається».

Бачите, навіть спеціальне розслідування провели, щоб відповісти на простеньку, здавалось би, загадку, а відгадки так і не знайшли. Добре, хоч встановили, що Правила перевезень не передбачають порушень.

А ви кажете...

І. КИТАЙГОРОДСЬКИЙ.

ХВОРИЙ «КАШТАН»

Кожен, очевидно, бачив, як падає достиглий плід каштана. Спочатку відривається від гілки колюча зеленувато-жовта куля, б'ється об землю і розколюється. З неї випадає відполірований коричневий плід і відколюється вбік, а на землі залишається дві половинки шкаралупи.

Щось подібне залишилося і від фірмового поїзда «Каштан», який курсує між Києвом і Кисловодськом. Колись кожен

пасажир нахвалитися не міг комфортом, гарантованим протягом усієї дороги. Затишок у купе, білосніжні фіранки з квітською емблемою на вікнах, кіломова доріжка у коридорі, акуратно застелені столики, на яких подорожні чекали ваза з печивом і цукром, — усе це створювало гарний настрій. Нині ж лише «шкаралупа» — табличка на кожному вагоні — стверджує, що поїзд фірмовий. Нам, приміром,

дісталось купе, у якому не було світла, з поламаним столиком, у вагоні брудно. На всі претензії провідник Віктор Саєнко відповідав однозначно:

— Я подавав заяву. Бригадир С. М. Скрипачук був багатослівний.

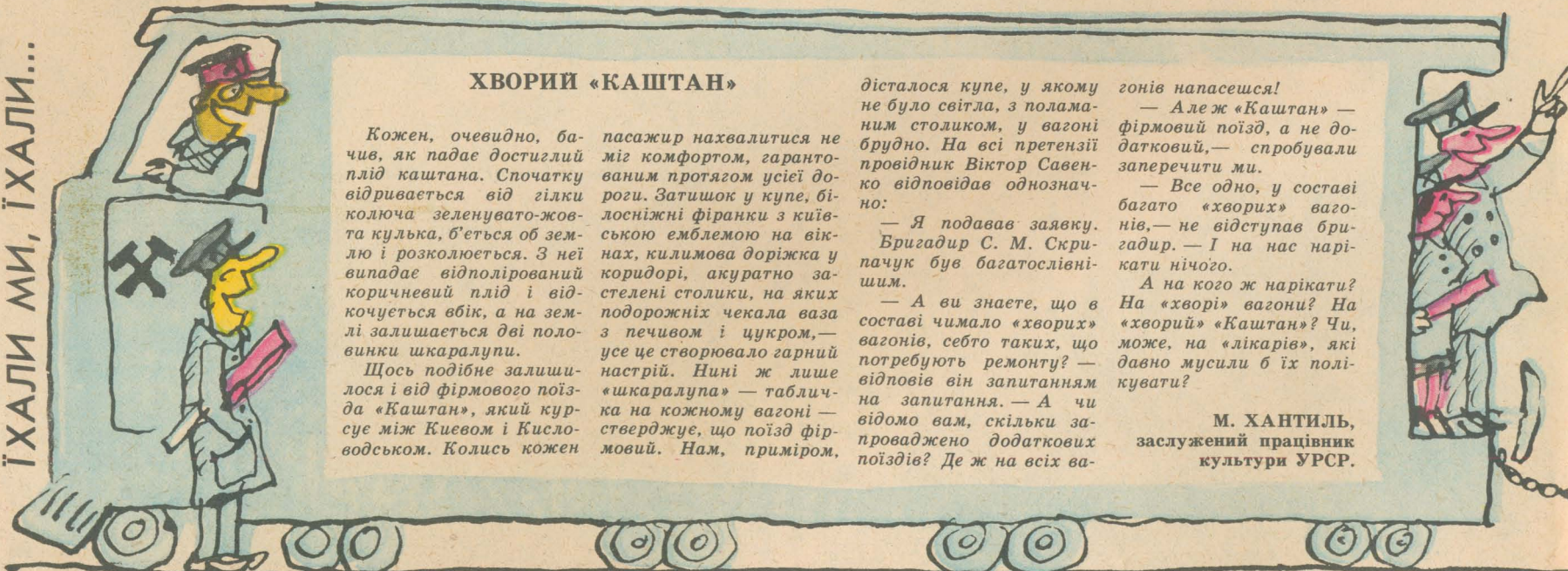
— А ви знаєте, що в составі чимало «хворих» вагонів, себто таких, що потребують ремонту? — відповів він запитанням на запитання. — А чи відомо вам, скільки запроваджено додаткових поїздів? Де ж на всіх ва-

гонів напасешся! — Але ж «Каштан» — фірмовий поїзд, а не додатковий, — спробували заперечити ми.

— Все одно, у составі багато «хворих» вагонів, — не відступав бригадир. — І на нас нарікати нічого.

А на кого ж нарікати? На «хворі» вагони? На «хворий» «Каштан»? Чи, може, на «лїкарів», які давно мусили б їх лікувати?

М. ХАНТИЛЬ,
заслужений працівник культури УРСР.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

СВИСТУН

— Варто тільки захотіти —
Буду краще всіх свистіти! —
Хизувався Василько так
(Вихвалитись був мастак).
Як сказав — не лінувався,
Цілий місяць тренувався,
Вчить уроків не хотів —
Лиш свистів, свистів, свистів...
І, нарешті, вразив хистом —

Залящав у класі свистом,
Як розбійник-Соловей,
Налякав усіх дітей.
А тим часом у свистійка —
Двійка, двійка, двійка, двійка —
Через день, а то й щодня...
Просвистів свистун знання!

Дмитро СОЛОДКИЙ.

НЕ ПОСПІШАЄ

— Це ти, Андрійку, ще й досі обідаєш? — дивується сестричка Оксанка.
— А що таке? — озвався Андрійко.
— Та ти ж завжди квапишся, коли їси, бо усе кудись тобі треба. А сьогодні, мабуть, ніяких справ у тебе нема?
— Чого це нема? — невдоволено кинув Андрійко. — Казав батько, як закінчу обідати, то щоб допоміг йому в дворі прибирати...

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

НІ В КОГО СПИТАТИ

Я виходжу зустрічати
з електрички маму й тата.

Зупинивсь між лозами,
задививсь на озеро:

ВИНЕН КІТ

Це ж чому сьогодні з школи
невеселі йдуть Миколи?
А тому і невеселі —
двійка в кожного в портфелі...
Каже перший: «Це від того
непереливки такі —
як до школи йшли, дорогу
перебіг нам чорний кіт.

електричка котить плесом,
в неї догори колеса.

Друга — рейками гуркоче,
перегнати першу хоче.

Ні в кого мені спитати,
у якій же мама й тато!

Вчора ж стільки мали діла:
то футбол, то «Спортлото»...
А що двійки ухопили,
винен кіт і більш ніхто.
Довго думали обоє,
врешті вирішили так:
— Завтра візьмем пса з собою,
хай провчить того кота!

Віктор БОЙКО.

ХВАЛЬКУВАТА КОЗА

Нахвалялася Коза:
— Розгризу я гарбуза!..
Гарбуза вона штовхала,
Весь город перетоптала,
І рогами його біла,
Й ратицями молотила, —

А гарбуз як гарбуз
Був собі не боягуз!
Злиться, мекає коза,
Що не вкусить гарбуза.

Григорій КОВАЛЬ.

ВЕСЕЛО!

Тра-ля-ля!
Тру-лю-лю!
Я усіх і все
люблю!
Дуже весело
мені
в ці ласкаві
літні дні.

Мама — тут
і тато — тут:
на прогулянку
ідуть.
А мене —
татусь несе!
От і все!..

Анатолій
КОСТЕЦЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Назви деяких міст часто-густо асоціюються у нашій уяві з основним родом занять їхніх мешканців. Приміром: Донецьк — місто шахтарів, Кривий Ріг — металургів, а Миколаїв... Еге ж, Миколаїв — місто корабелів, суднобудівників! Тож, ступивши на перон місцевого залізничного вокзалу, так і хочеться гукнути на весь Південно-Бузький лиман щось специфічно морське: «Гей там, на реях!.. Підняти брамсе-лі!.. Повний вперед!..»

На миколаївських вулицях ледь не у кожному чоловікові вам увижатиметься просолений морський вовк; у кожній жінці — чарівна Ассоль; ну, а в підліткові, котрий підшморгує на причорноморських вітрах простудженим носом, — не менш як жюль-вернівський п'ятнадцятирічний капітан...

І взагалі, хоч раз побувавши у Миколаєві, ви назавжди упевнитесь: байдужих до моря людей у ньому нема. Навіть рядова жеківська двірничка із задоволенням та глибоким знанням справи роз'яснить будь-якому командированому, скільки існує на світі видів вітрил і чим, скажімо, португальські різняться від бермудських.

Та що казати! Якщо вірити міським легендам, то найщасливіші діти народжуються тут не у якихось там традиційних сорочках, як, приміром, це буває десь у безводній частині нашої країни, а — у смугастих тільниках. Саме тому і кличе їх ще змалечку муза далеких мандрів, услід за батьками, у голубі неосяжні простори...

Двадцять п'ять років тому група морських офіцерів запасу разом з міським комітетом комсомолу виступила ініціаторами створення у Миколаєві міського клубу юних моряків. І не просто клубу, а — з наданою в його розпорядження учбовою флотилією. Щоб у тому клубі можна було: а) прищепити дітям любов до моря та морських професій; б) допомогти в оволодінні азами спеціальностей моториста, стернового, електрика тощо; в) водночас із профорієнтаційною роботою проводити й військово-патріотичне виховання.

Словом, завдання цієї позашкільної установи уже тоді, можна сказати, цілком і повністю відповідали завданням нинішньої реформи школи.

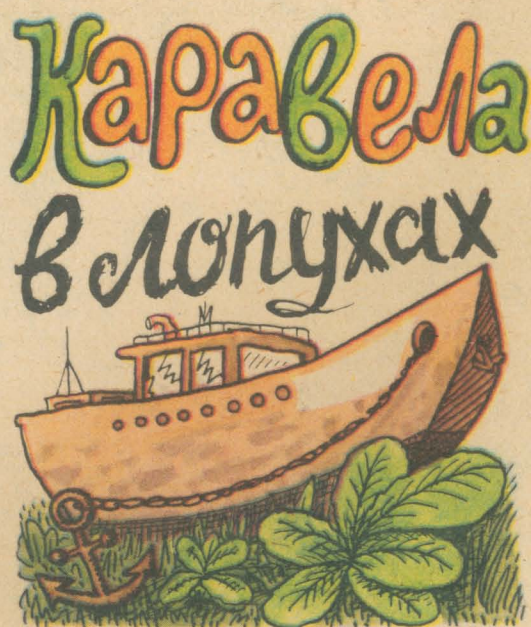
Ідея усім сподобалась, і юнацька флотилія — до того ж, найперша в країні! — підняла свої молодечі вітрила. І під тими романтичними вітрилами за довгі роки існування клубу пройшли добру школу життя десятки тисяч хлопців та дівчат. Тисячі з них пов'язали свою подальшу долю з морем. Багато вихованців флотилії стали кадровими офіцерами військового флоту.

Робить свою добру та потрібну справу клуб юних моряків і тепер. Півтори тисячі курсантів здобувають нині в його «каютах» та «кубриках» необхідні теоретичні знання. Щоб потім, під час тримісячної літньої плавпрактики на пароплаві «Георгій Седов», застосувати їх на ділі...

Отут-то ми з вами, шановний читачу, і мусимо з сумом сказати: стоп, машина! Не покине наступної навігації «Георгій Седов» рідної гавані, не понесе на своєму борту майбутніх капітанів, і не нестимуть вони корабельної вахти біля діючих приладів та механізмів, не стежитимуть за чистотою та дотриманням зразкового порядку на судні, не набуватимуть стажу і навичок справжніх мореплавців. Бо флагман їхньої флотилії «Георгій Седов» напорівся на рифи...

Але сталася ця прикра подія не під час чергового походу юних моряків по місцях бойової та трудової слави, а прямісінько біля причалів рідного порту. За підступні ж рифи послужила йому цілком природна вимога інспекції Морського Регістру СРСР: на кілька днів поставити пароплав у док, зробити йому профілактичний огляд і, оскільки судно стареньке, визначитись із його ремонтом.

У порядку довідки скажемо: подібне докування та профогляд раз на кілька років проходить кожне судно чи корабель. Та й, власне, що варто у місті корабелів, де зі

стапелів мало не щодня сходять океанські лайнери, віддокувати та відремонтувати один пароплав дитячої флотилії? Та це все одно, що розв'язати шкотовий вузол, зав'язаний несумлінним юнгою! Проте так лиш здавалося.

...Першими, хто відчув наближення катастрофи, як завжди, виявилися корабельні щури. Їх було двоє, і обидва дружно рвонули із якогось темного трюмного закапелка на берег, де й сховалися серед лопухів.

Що ж, як відомо, ця категорія мандрівників ніколи не відзначалася високою свідомістю. Інша річ — півтори тисячі курсантів клубу. Їм слід віддати належне: виховані в душі найкращих морських традицій, вони стійко трималися всі три роки, відколи плавпрактиці в клубі прийшла повна «амба». Ніхто з них навіть і не думав про ганебне списання на берег. Натомість усі твердо вірили й вірять, що їхнє стареньке, але ще надійне судно все ж візьмуться підмарфетити і найближчим часом під його форштевнем знову заблакитніє туга хвиля дальніх морських походів.

А тим часом походи доводиться здійснювати поки що тільки самому директорові флотилії А. А. Казимирському. Правда, не так походи, як походеньки по різних миколаївських організаціях, що містяться від клубу в кількох тротуарних кабельтових і від яких залежить доля «Георгія Седова». Довгий час ці походи не приводили ні до чого. Так, на Чорноморському суднобудівному заводі прохання «дитячого» капітана — поставити судно в док з можливим ремонтом — просто не схотіли почути.

І тоді А. А. Казимирський у відчаї, що називається, ударив у всі наявні корабельні склянки: SOS, рятуйте дитячу флотилію! Але й після цього далеко не всі на ті розпачливі сигнали звернули увагу. Скажімо, секретар міськкому комсомолу С. М. Корочкін і досі не знає, в якій акваторії міста той клуб знаходиться. Та все ж таки дещо директор флотилії «вибив». Приміром, те, що керівні міські організації прийняли спільну постанову за № 216 про надання шефської допомоги дитячій флотилії з боку Чорноморського суднобудівного та заводу імені 61 комунара.

Здавалось би, питання з докуванням та майбутнім ремонтом «Георгія Седова» вирішено остаточно, і курсанти з викладачами можуть на радіощах танцювати на його палубі знамените «Яблучко».

Та до художньої самодіяльності діло не дійшло. Оскільки ніхто тієї постанови не поспішає виконувати. Бо шефська поміч, бачите, поміччю, а у заводів свій виробничий план. І одна річ — дати відро фарби, щоб підновити ватерлінію корабля, а зовсім інша — відремонтувати судно. Кому охота?..

Давно вже, як нам здається, пробила та корабельна склянка, після якої керівникам міста разом із директорами заводів Ю. І. Макаровим та Г. М. Балабаєвим слід було зібратися в одній кают-компанії та, відкинувши всі амбіції, нарешті розв'язати проблеми, що утворилися навколо дитячої флотилії. Щоб під кілем юнацької каравели, як кажуть моряки, знову було три фути. Бо справжніми моряками стають тільки в морі.

Ю. ІЩЕНКО,
спец. кор. Перця.

м. Миколаїв.

ФЕМІДА В ОКУЛЯРАХ

Слідчий Федерального відомства по охороні конституції вступив у підозрілу особу холодні й безжальні очі. У великих окулярах в чорній оправі на гострому дзьобі він чимось нагадував драглицю потвору — восьминога. Проте, правду кажучи, ніг цього пухиря у людській подобі підозріла особа не бачила — затуляв канцелярський стіл.

— Маєш знайомих хлопців? — рубонув раптом слідчий несподіваним запитанням.

— Маю, — здивовано відповіла підозріла особа. — А що з цього?

— Чи є серед цих знайомих тобі хлопців такий мерзотник, якого б слід кинути за ґрати?

— За ґрати?!

Підозріла особа злякано зіщулилася.

— Авжеж, за ґрати виправної в'язниці строком на один рік.

— Та що ви? Такого нема...

— Дивно!

— Але чому?

— А тому, що в цьому випадку я мушу зробити логічний висновок, що це ти прагнеш сісти за ґрати на вищезазначений строк.

— Я? — вразилася підозріла особа. — Що за химерна думка? — і пильно поглянула в скляні очі слідчого: чи, бува, не божевільний?

— Якби у тебе був знайомий мерзотник і ти бажала б кинути на нього твій підозри, я б тебе ще зрозумів. А так...

— А так — що?

— От я дивлюся на тебе і сам толком не збагну — хлопець ти чи дівчина?

— Дівчина...

— Чого ж ти вирядилася хлопцем?

— Так усі ходять!

— Куди ходять? — прикипів

до неї окулярами слідчий.

— Куди хочуть, туди й ходять... Хіба я знаю?

— І на демонстрації підірвних елементів теж?

— Мабуть...

— Відповідай — так чи ні!

— Гадаю, що так...

— Ага! То чи не тому ти вирядилася хлопцем, щоб ввести в оману нашу славну поліцію, яка фотографує вуличних бешкетників, га? Чи не хотіла ти, щоб тебе не впізнали на фото? Щоб твій підозри впала на якогось безвинного хлопчину?

— Та яка моя провина?!

— Яка? Тебе де схопили? На антидержавній демонстрації, на якій підірвні, антиурядові елементи галасували проти мирних зусиль наших атлантичних партнерів по ракетному озброєнню, а також їхніх хімічних баз з бінарною отрутою!

— Я не була на демонстрації...
— Отакої! А чого ж тебе саме там схопили?

— Звідки мені знати?

— Ну, добре. Де ж ти була і що робила?

— Їла морозиво у кафе, потім почула ревище поліційних бронетранспортерів і вийшла глянути, що там коїться. Тільки сунулася за двері, як мене якийсь поліцейський у протигазі лупонув кийком по голові... Більше нічого не пам'ятаю... Я навіть не встигла заплатити за морозиво!

— Гарна баєчка! Хочеш великий злочин сховати за малим? Чули ми такі співі... Поліцейсько-го запам'ятала?

— Тільки протигаз...

— Ну, на протигаз ти скаржитись не можеш. Ми заводимо кримінальні справи проти упізнаних порушників, а не проти якихось там мордяк у протигазі... То чого ж ти одяглася під хлопця?

— Хіба я не маю права одягатися так, як мені подобається?

— Отож-бо і є, що не заборонено...

— Зроду не чула, що дівчатам заборонено одягати джинси!

— Ти порушила новий федеральний закон про «фермумунг», тобто маскування під час демонстрацій, прийнятий бундестагом за пропозицією фракції ХДС/ХСС.

— Ес-Ес? — перепитало дурне дівча.

— Згідно з цим законом, заборонено закривати обличчя навіть хусточкою! — пояснював страж конституційних прав людини у ФРН. — Кожного, хто змінює свою зовнішність, ідучи на демонстрацію, чекає ув'язнення строком на один рік. Але і це ще не все. У тебе знайдено в'язку ключів, що посилює твою провину ще на півроку ув'язнення.

— За ключі від квартири?!

— Якби це були просто ключі...

— А що ж воно таке?

— Зброя! Згідно з тим же законом про «фермумунг» покаранню підлягають особи, які йдуть на демонстрацію з предметами, що їх можна кваліфікувати як «захисну зброю». Це може бути авторучка, якою просто штрикнути в око. Або запалена сигарета, яку можна сунути поліцейському у вухо. Або ключі, якими можна роз'юшити морду поліцейця...

— Але ж морда була у протигазі!

— Це не міняє справи. До того ж і морду ти не можеш впізнати, внаслідок чого притягаємо тебе ще й за брехливий наклеп на наших славних стражів правопорядку. Ні, голубонько, в'язниці тобі не минути!

* * *

Оповідують, буцім у Древній Греції богиня правосуддя Феміда в ім'я служіння об'єктивній істині вершила справи з зав'язаними очима. А тут — бач! — озброїли богиню окулярами, біноклями і телеоб'єктивами, та ще й упередженими. Тож про які людські права може бути мова?

Юрій ЯЧЕЙКІН.

«Засоби масової інформації США намагаються «реабілітувати» брудну війну у В'єтнамі». (3 газет).

Мал. В. УБОРЕВИЧА-БОРОВСЬКОГО

Добрий пірат Джон

3 циклу «Легенди чужого краю»

Гроза морів — пірати старіли так само, як і всі інші люди. Коли згорталось вітрило розбишацького життя, їм так само ломило кістки, штрикало в попереку, дошкуляла задишка. Гай-гай, де вже горопам з ножом у зубах брати на бордаж каравели, кидати мореплавців на споживок акулам та жадібно ділити здобич під хвацький приспів: «Йох-хо-хо, ще й барилло рому!» Тоді, немітно покрекуючи, вони тішились спогадами.

— А пам'ятаєш, Генрі, як у Месінській протоці ми випотрошили трищогловий барк? Ну й золота ж там було, досі в очах мерехтить...

— Ще б пак, Біллі! А той гладкий шкіпер, пригадуєш, почав був щось белькотати про закон і королівську грамоту, то я враз нахромив його на рожен, ніби каплуна.

— Ха-ха-ха! Ого-го!.. Генрі завжди знайде влучне слівце.

— А мені, товариство діди, частенько сниться одна венеційська бригаantina, підстергали ми її неподалік Родосу. Приварку з неї перепало на сміх курям, зате які дівчатка... От уже поласували досхочу! І потім, коли турляли чорнобрових за борт, вийшла теж славна забавка: спідницями лопотять барвисто, наче метелики крильцями, вереск ще гучніший, ніж у першій дії.

— Еге ж, були часи, є що спом'янути...

Але це між своїми, у вузькому піратському колі. Серед інших

людей вони тримали язика на припоні, хто зна, чи не візьмуть по тих згадках за петельки. Відмовчувались усі, крім рябого Джона з обличчям, здавалося, скропленим олією. Пахкаючи люлькою, рябий Джон знов і знов переповідав кожному, хто має вуха:

— Що вдієш, таке випало нам ремесло. Проте особисто я не схвалював, ніколи не схвалював надмірного, е-е-е, запалу деяких моїх товаришів. Приміром, не конче було вкорочувати віку пустомелі-шкіперу, я так і сказав: погарячував ти, Генрі, всипали б йому сотню кивів — та й досить. Дарма й дівчаток потопили, мов кошенят, їх би ще хтось із нашого ж брата приголубив. Господь знав, що робить, заповідаючи світові милосердя.

Слухачі згідливо кивали головами й дивувалися, як у твані гріха та бузувірства зберіг цей відставний розбійник хоч крихти доброти. Бо, певно ж, дивина.

Правда, одного разу легенда про доброго пірата Джона висіла на волосині. Щойно розбалакався він учергове, аж раптом підходить до гурту чоловік, спотворений глибокими рваними шрамами.

— Я торговець прянощами з Генуї, — мовив незнайомець. — А ти, поплічнику диявола, бачу, спритно торгуєш брехнею. Коли біля африканського берега мене пекли залізом, хіба не твої мерзенні руки подавали катам розжарені кліщі?

Від несподіванки Джон отетерів, заплямкав ротом, як риба на сухому. Хто б міг думати, що клятий торгаш впливе! Тоді скривився жалісно, пустив сльозу й проскавчував:

— Мене примусили, їй-право, примусили силою, сам кульгавий Пітер наказав. Безумців, які насмілювалися стати йому вперек, чекала корабельна рея. Але, бог за свідка, страждання цього чоловіка краями моє серце на шматки... Запала тиша. Довга, гнітюча.

— Пожалів вовк кобилу! — вихопився нарешті чийсь голос.

Рябий Джон увібрал голову в плечі.

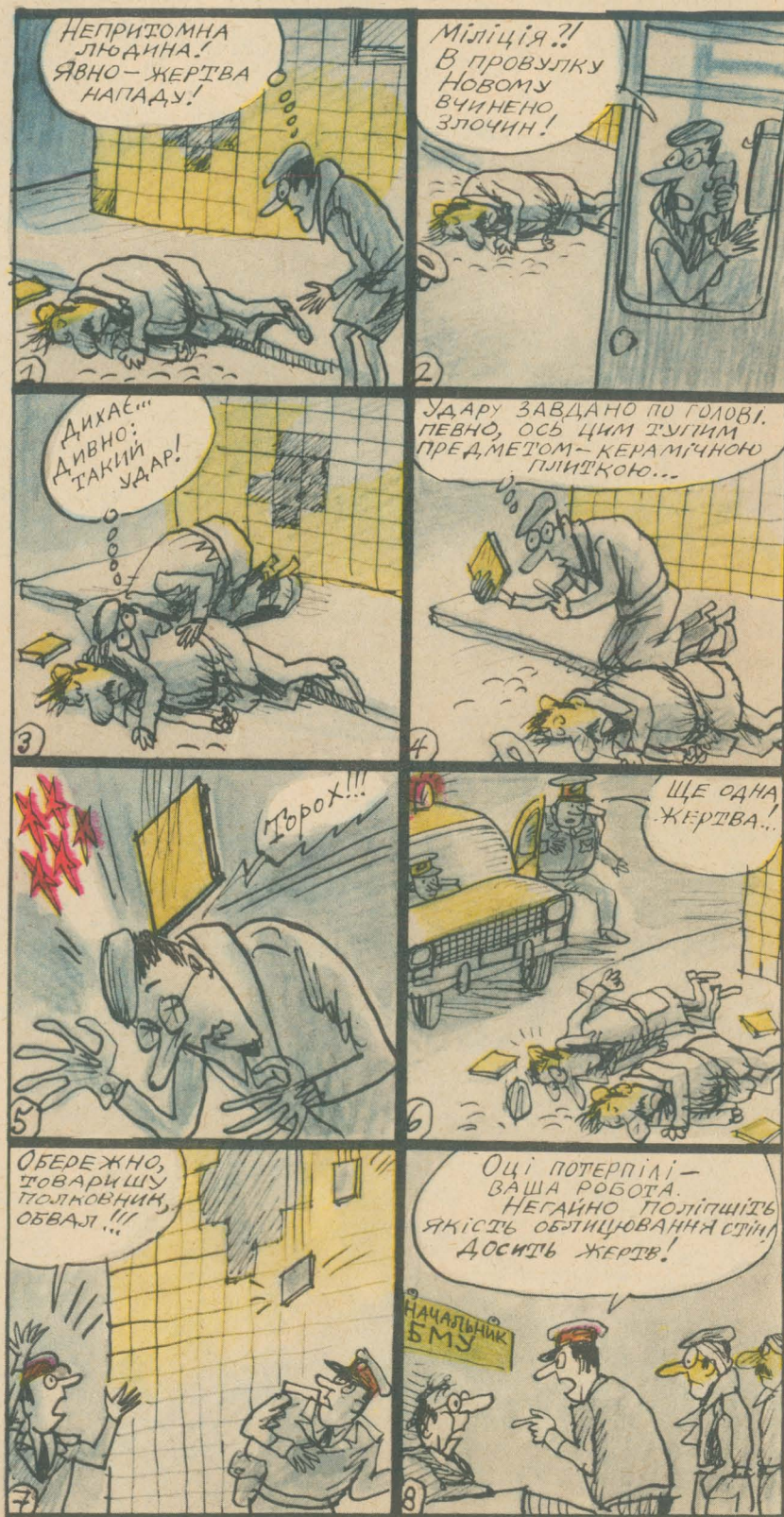
— Громадо, не судімо надто суворо, — заджержотав другий, — з кульгавим Пітером жарти були кепські. Генуезця, звичайно, шкода, та й старого зрозуміти можна.

Рябий Джон полегшено зітхнув. Далі все йшло миром-ладом. У гамані він децицію призирав, тож купив собі тепер будиночок і до самої смерті вирощував попід вікнами квіти — тюльпани, лілеї, троянди. Сидить, бувало, на лавочці, вдихає ніжні пахощі, а зобачить ще віддала котрогось сусіда, неодмінно зніме солом'яного капелюха, усміхнеться приязно. Гречний, милий дідусь, важко повірити, що безчинствував колись під чорним прапором із перехрещеними костомашами.

Говорили про нього, балакали,

ЖЕРТВИ БРАКУ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

буцімто і в піратах не своєю волею опинився, і допоміг багатьом визволитися з хижих пазурів. Гарно говорили-балакали. Тим часом приходили до затишного будиночка такі ж благопристойні дідусі й шамкотіли, потираючи долоньки:

— А пам'ятаєш, Джонні?..

— Тихше, бо нас почують! — про всяк випадок причиняв вікна господар.

Кажуть, на цвинтарі приморського містечка, де знайшов останню свою пристань рябий Джон, дотепер стоїть його надгробок: мармуровий ангел з трояндою в руках. Тільки ніс у ангела трохи пощерблений, вдарила грозною ночі блискавка.

Хоч, може, це й вигадка.

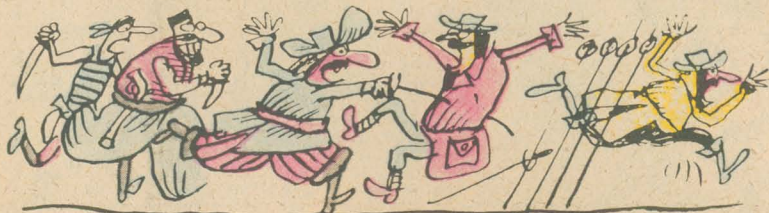
Олександр ЛУК'ЯНЕНКО.

ПОДВІЙНИЙ «ГОСТИНЕЦЬ»

Раз Марію біля двору
Питає сусіда:
— Так тебе синок учора
Нарешті провідав?
А якого ж там гостинця
Він привіз, Марійко?
— Та... Гостинець —
не гостинець...
Онучаток двійко!

Петро ШЕНДРИК.

Село Ляшівка
на Черкащині.

ОЦЕ ТАК ЗВІР!

— Відгадайте, хлопці, загадку.
— Давай, загадай!
— Одне око, одне вухо і один ріг,— що це за звір?
Всі думали, гадали, ніхто не знає.
— Отож бо й воно... Корова це буде.
— Як корова? Чому корова?
— А вона з-за рогу хати виглядає!

Повідомив А. РАДЬКО.

м. Ровно.

— Ну, як у вас, куме, справи?
— Ай, краще, куме, не питаєте.

Повідомив Ф. КАМІНЧУК.

с. Л. Лисівка
Калинівського району
Вінницької області.

ПОЧАСТУВАВ

— Куме, їстимете мед?
— Що?
— Не хочете? Ну, дивіться!

Повідомив І. ХОДУН.

м. Сімферополь.

ЗЛИЙ ПЕС

Прийшов чоловік до знайомого в гості.
— Добрий день, друже! Що це у вас на порозі чорне та волохате лежить?
— А як же ви пройшли? То ж дуже злий пес!
— Тьху ти, а я об нього ноги витер!

НЕ ДОГОДИВ

Зустрічаються двоє кумів:
— Ну, чого, куме, не питаєте, як у мене справи?

м. Горхів.

Повідомила Н. ПОПОВА.

Страшні перо НЕ В ГУСАКА...

«Поставивши поголів'я на ноги, Олександра Іванівна знову повернулася на ферму».
(3 райгазети).

«В деяких колгоспах художня самодіяльність не розвинена через відсутність примітивних умов».
(3 протоколу).
Надіслав Г. БОНДАР.

«Прошу вашого дозволу продати мені скати 2 штуки (дві) і прошу зарахувати мене як ветерана

праці тому що я працював продавцем в кооперативі...»

(Із заяви).

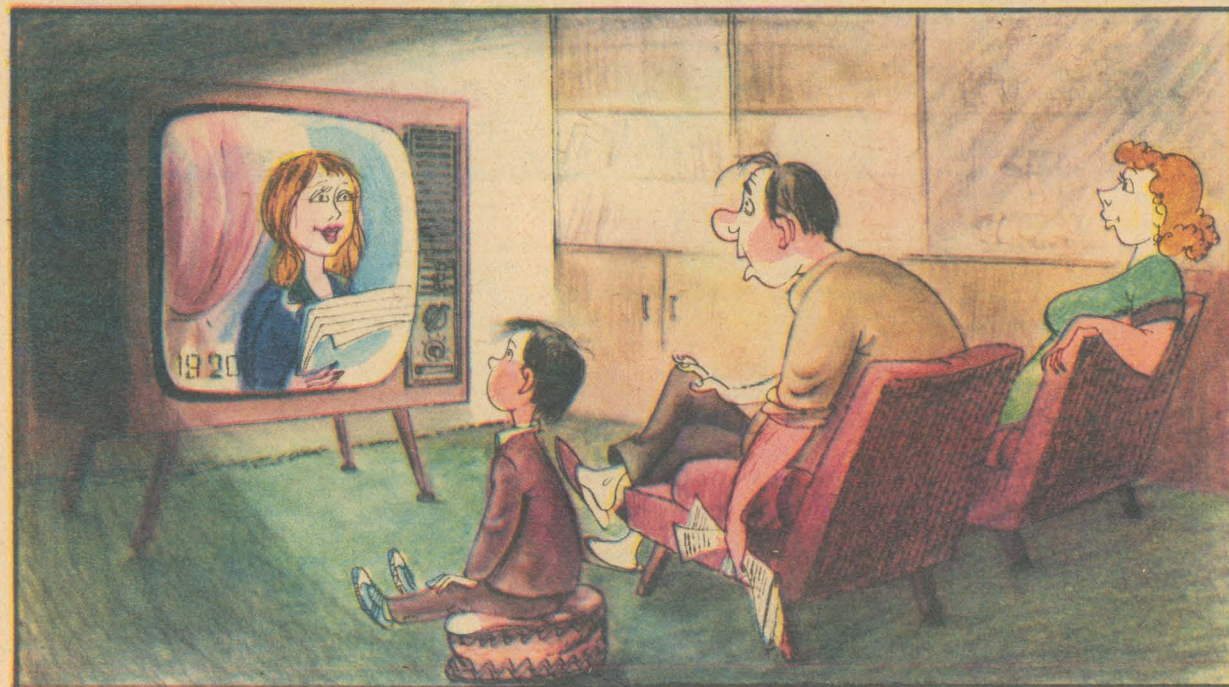
Надіслала М. МАЛИВАНЮК.

«До столу трудящих з ферм господарства відправлено 1250 тонн молока, 264 тонни м'яса, 400 тисяч штук яєць і 15 центнерів вовни».

(3 райгазети).

Надіслав М. МИСИКОВ.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— На численні прохання глядачів ми нагадуємо зміст попередніх семи серій...

Вітаємо ювіляра!

Поета-гумориста
Анатолія ГАРМАТЮКА
з його другим 25-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

ВИБІРКИ ПЕГАСА

«Я візьму тебе на руки,
понесу я до свекрухи.
А свекруха моя мати,
Я буду тебе кохати».

Н. К. з Вінниччини.

— Ото радість для матінки!

«Вибіг з лісу на галяву,
Похожий він на стелягу».

М. М. із Закарпаття.

— Ваша загадка теж на щось схожа.
Тільки от не второпасмо, на що.

«Є у Львові Катерина.
Наче демон, жінка зла.
Чи не любить України,
Так, як любить Кассала».

Кассала Іван складає
Не поеми, а пісні.
А вона їх не сприймає,
Їх жахається й у сні».

І. К-а з Камінь-Каширського на Волині.

— Ну, то пожалуйте хоч бідну жінку!

«Був Коперник, Торічеллі,
Корольов —
Тож повчися ти у вчених
Знов і знов».

Аж тоді ти, може, зможеш
При всім тім
Городити огорожу
На слизкім.

Будь обачним, будь нівроку
Далєбі —
Та не вий же ти вірвочку
Сам собі».

А. Ф. з Дніпропетровська.

— Хоча щодо вірвочки Ви, можливо, не зовсім трохи того, але ж, разом з тим, до речі, зокрема, мусимо Вам сказати, як говорив товариш Спіноза, не той гоп, що через ворота, а вірвочці до клубочка — еге-ге...

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Кожного разу, коли береги річки Бешки та ще двох колгоспних ставків, які вона живить, покриваються мертвою рибкою, туди приїждять комісії і встановлюють одне і те ж: загибель риби сталася з вини Сабліно-Знам'янського цукрокомбінату. Минає певний час і знову повторюється те ж саме — від неочищених, отруйних вод заводу річка перетворюється на смердючу стічну каналу. Так скільки ж таке може тривати, запитувалося у замітці «Що було б?..», опублікованій у № 14 журналу за 1985 рік.

Перший заступник голови виконкому Кіровоградської облради М. П. Громовий повідомив, що виступ Перця розглянуто у виконкомі облради та виробничо-аграрному об'єднанні цукрової промисловості. Критику журналу визнано вірною. Нині накреслено заходи, спрямовані на ліквідацію вказаних недоліків. За неправильне зберігання на території заводу солі, сірки, вапна та за розливання мазуту директору цукрозаводу Ляпину О. П. оголошено сувору догану, його позбавлено всіх видів премій за півріччя. На заступника головного інженера заводу Яременка М. П. накладено штраф у сумі 100 крб. Проводиться реконструкція очисних споруд із введенням їх у дію в 1986 році.

◆ Вже двічі борщівська райгазета «Надзбручанська правда» писала про те, що Мельниця-Подільський парк занедбано, а у самому селищі розвелось чимало смітників. Та на ці виступи ні селищна Рада, ні місцевий комбінат комунальних підприємств не звертали ніякої уваги і не збиралися наводити порядок у селищі. Довелося виступити і Перцеві. Про отаке господарювання і ставлення до критичних виступів розповідалося у замітці «Надія на реванш» (№ 16 журналу).

Після виступу Перця заступник голови виконкому Тернопільської облради В. П. Вихрущ сповістив, що недоліки в роботі Мельниця-Подільського комбінату комунальних підприємств по санітарній очистці селища, про які йшлося у замітці, повністю ліквідовано.

А за несвоєчасне реагування на критичні виступи та недисциплінованість у виконанні своїх службових обов'язків голову селищної Ради Сагана М. О. та директора комбінату Болдусова В. Г. притягнуто до партійної та дисциплінарної відповідальності.

◆ По вулиці Светлова біля будинку № 6 (м. Дніпропетровськ) кілька місяців тому якісь ремонтники вирили котлован і... покинули. Поступово він заповнився водою, і утворилася така баюра, що вулицею ні пройти ні проїхати. Лист про це надійшов до Перця.

Заступник голови виконкому Дніпропетровської міськради Н. П. Малишко повідомив редакції, що дійсно при ремонті каналізаційного колодязя було вирито котлован і зруйновано проїжджу частину дороги. Нині котлован зарито, а дорогу відновлено.

◆ У своєму листі жителі міста Калуша (Івано-Франківська обл.) висловлювали невдоволення якістю хліба, який випікає місцевий хлібозавод. А на підтвердження надіслали й буханець хліба. Перць одразу ж звернувся до Калуського міського комітету народного контролю.

Як повідомив голова комітету В. І. Майборода, листа було обговорено на зборах колективу хлібозаводу. За випуск бракованої продукції позбавлено премії технолога Хвалковську С. П., майстра-пекаря Шашликову К. П. Комірникам складу готової продукції Кочержук М. М. та Савшак М. І. оголошено догани. Їх також позбавлено премій.

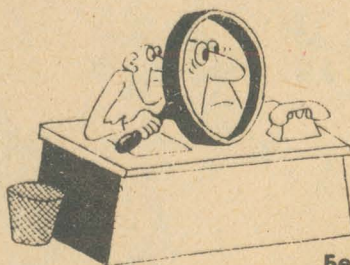
ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. Д. ВИКНЯНСЬКОГО
(«Муштум»)

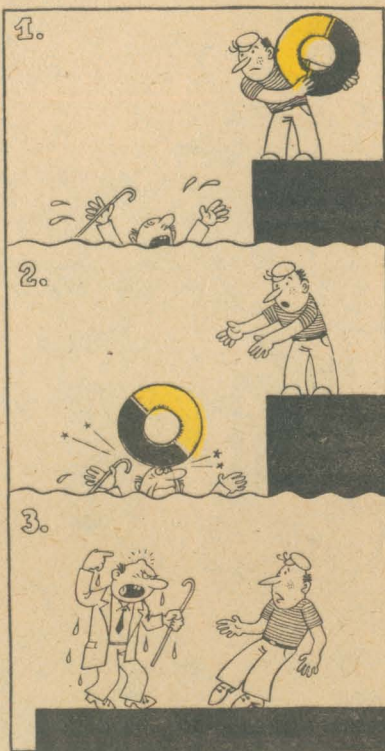
Без слів.

Мал. А. РАДВІЛЯВІЧУСА («Шлуота»)

Без слів.

Мал. Х. АЙТУВАНОВА («Хенек»)

Без слів.

Мал. А. БОБИРЯ («Кіперуш»)

Без слів.

Мал. Е. ОЗОЛІНЬША («Дадзіс»)

Без слів.

Мал. Ю. ЧУВИЛІНА («Хенек»)

— Тепер, мамо, тобі доведеться вдвічі швидше літати — я одружився!

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 2 (1212)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.12.85. Підписано до друку 03.01.86. БФ 50645. 70×108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друку. арк. 14 умовн. фарб.-відб. арк. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2293700 прим.
Зам. 06768.

© Журнал «Перець» 1986 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковувати із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордену Леніна комбінат печатки видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Отсканировано redaktor
для rutracker.org

